

ved de trufne Foranstaltninger. Som Følge heraf kan Erstatning ganske bortfalde, naar Foranstaltningerne skønnes at medføre større Fordel for Ejeren end Værdien af den afstaaede Grund eller Raadighed udgør.

§ 19, 2det Stykke.

I øvrigt kan Kommunalbestyrelsen beslutte, at Kommissionen særlig i Tilfælde af Taksation ved Afstaaelse af Grund og Bygninger skal tiltrædes af en Landinspektør til at bistaa Kommissionen ved Taksationen, dog uden Stemmeret.

§ 20.

Kommissionen skal træffe Afgørelse om Afholdelse af Sagens Omkostninger, derunder Honorarer til Kommissionens Medlemmer og sagkyndige, og kan af Klageren i Sagen kræve deponeret et Beløb til Bestridelse af disse Udgifter.

De af Kommissionen ikendte Omkostningen kan inddrives ved Udpantning.

§ 21.

Kommissionens Afgørelse af de den forelagte Erstatningskrav træffes snarest, efter at der er givet saavel Kommunalbestyrelsen som de enkelte Klagere Lejlighed til at fremskaffe de Oplysninger, som Kommissionen maatte anse for nødvendige, og efter at der er givet Parterne Lejlighed til at ytre sig over de fremkomne Oplysninger, derunder saadanne, som Kommissionen selv maatte have fremskaffet, saavel som om det i Sagen iøvrigt anførte.

§ 23.

Erstatning vedrørende en pantebehæftet Ejendom udbetales i Mangel af anden Aftale mellem Panthaverne til disse i den Orden, hvori de efter Tingbogen er panteberegtede, og i det Omfang, som er fornødent til Panthavernes Fyldestgørelse for den ved Ekspropriationen foranledigede Forringelse af deres Pantesikkerhed, medens den eventuelt resterende Del af Erstatningen udbetales til Ejeren.“

Til Kapitel VII.

Initiativet til Iværksættelse af Saneringsarbejder maa ligge hos Kommunalbestyrelserne, der ogsaa i første Instans maa bære Udgifterne. Da Opgaverne imidlertid

efter Omstændighederne vil være saa store, at det — ogsaa under Hensyn til Formaalets mere almindelige samfundsmæssige Karakter — er rimeligt, at Staten hjælper til, har man ved Loven tilvejebragt Hjemmel til Ydelse af Statsstøtte til Kommunerne — men ikke til andre.

Statsstøtten bestaar dels i Laan, dels i Tilskud.

Til § 31.

Laanene sikres ikke ved Pant eller paa anden Maade, og det staar Kommunerne frit for at bestemme, til hvilken Del af Saneringsarbejderne Beløbene skal benyttes. Princippet er det, at Staten kun skal deltage i Tab, der er lidt ved Erhvervelser og Nedbrydninger af de ældre Bygninger. Man har saaledes fra Ministeriets Side været enig i, at der af Staten bør ydes Støtte til Saneringsforanstaltninger; man har ogsaa i Princippet kunnet tiltræde den af Udvalget foreslaaede Fremgangsmaade, idet man dog har ment, at den paagældende Kommune straks fra Begyndelsen bør tilvejebringe en Del af de fornødne Midler. Til Kommunens Tab medregnes Rentetabet, medens Omraadernes Rydning staar paa. Paa den anden Side maa man regne med, at Tabet normalt vil blive formindsket noget ved Salg af ældre Materialer.

Da Udgifterne til Gadeanlæg til en vis Grad er afgørende for Muligheden af Salg af de ryddede Grundarealer, har man anset det for naturligt, at Staten ogsaa efter Omstændighederne kan deltage i Udgifter hertil, dog ikke udover, hvad der efter Indenrigsministerens Skøn normalt antages at maatte gaa med til Gadeanlæg af passende Omfang.

Hvis Kommunen derfor f. Eks. ønsker at anlægge bredere Gader og Hovedfærdsselsaarer, hvis Bekostning overstiger de normale Udgifter til Gadeanlæg ved en rimelig Bebyggelse af de ryddede Arealer, maa denne Merudgift i hvert Fald bæres af Kommunen alene.

Til § 33.

Reglen svarer til § 15, 2det Stk., i Lov Nr. 153 af 13. April 1938 om Laan til Boligbyggeri og Huslejenedsættelse for mindrebemidlede børnerige Familier.

Til § 34.

Indenrigsministeren maa, inden Saneringsarbejderne paabegyndes, kunne give Kommunerne Tilsagn om Støtte paa Grundlag af forelagte Oplysninger om Arbejdernes